

for gennem lokale udligningsordninger at afbøde virkningerne heraf. Inden for området eksisterer der således i dag — ved siden af de for hele landet gældende udligningsordninger — tre lokale udligningsordninger med et mere generelt sigte samt flere specielle udligningsordninger vedrørende enkeltstående udgiftsformål, såsom udgifter til boligsikring og huslejetilskud til saneringsramte boligtagere m. m. De ovennævnte tre lokale udligningsordninger er dels den i 1937 indførte særlige hovedstadsudligning mellem Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner, dels den i samme år indførte erhvervs-skatteordning, der begge er afløst af fikserede udligningstilvarsordninger, samt endelig den ved lov om generelle tilskud til kommunerne siden 1970-71 hjemlede kommunale udligningsordning mellem kommunerne i Københavns amt og Københavns og Frederiksberg kommuner. Disse tre udligningsordninger er i deres nuværende udformning af midlertidig karakter, og de er kun opretholdt uændrede gennem de senere år i afventen af en kommende hovedstadsordning.

I de af hovedstadsreformudvalget foretagne undersøgelser af kommunernes økonomiske forhold er det påvist, at der fortsat består meget store uligheder i kommunernes indbyrdes økonomiske stilling, og at de nuværende udligningsordninger langtfra er tilstrækkelige til blot nogenlunde at udjævne disse uligheder. De forhold, der er afgørende for kommunernes forskellige økonomiske stilling, er følgende:

1. Kommunernes beskatningsgrundlag pr. indbygger varierer betydeligt inden for hovedstadsområdet.

2. Kommunernes driftsudgiftsbehov varierer fra kommune til kommune især som følge af befolkningens forskellige aldersfordeling i områdets enkelte dele, hvilket står i nær sammenhæng med kommunernes forskellige udviklingsfaser.

3. Kommunernes investeringsudgifter og dermed kapitalbehov varierer også en del og er især tyngende i de kommuner, der er i stærk befolkningsmæssig vækst. På længere sigt må byfornyelsesudgifterne m. v. også påregnes at få en væsentlig betydning for skattetrykket, især i de udbyggede centralkommuner.

Imellem områdets sekundærkommuner består ligeledes store økonomiske uligheder, der i det væsentlige kan henføres til samme forhold.

De således konstaterede økonomiske uligheder er en typisk følge af, at området er opdelt i en række kommuner og amtskommuner, og ville kunne udjævnes fuldt ud gennem en sammenlægning af hele området til én kommune og én amtskommune. I erkendelse af, at en totalsammenlægning af området til én kommune ikke vil være hensigtsmæssig, foreslås i stedet etableret en særlig kommunal udligningsordning for hovedstadsområdet ved siden af den landsdækkende kommunale udligningsordning. Gennem en sådan lokal udlignings-